

Isten és a gyakorlatias gondolkodás

Mily gyakran hallunk még magukat hívőnek tartó embereket is arról nyilatkozni, hogy más a hit, a templom, melyben a béke és a csend honol, ahova megpihenni betérünk és más a való világ, ahol farkastörvények uralkodnak, ahol kötelezettségeink, fenyegetettségeink és egzisztenciaharcunk (hogy az igazság harcunkat ne is említsem) nem engedik meg az ilyen gondolkodást. Szegény plébánosaink pedig hiába rimázkodnak, hogy talán nem csak vasárnap és a templomban kellene élni a hitünket, mert egy kereszténynek a dolga, hogy ezt elvigye mindennapjaiba, sőt akár a hitetlen világba is. Annyian követelőznek rajtunk, a család, a munkahely, az adóhivatal, annyi égető kényszer van a világban, majd pont azt fogjuk bevállalni, ami a „józan” paraszti ész ellen szól.

Innen származik a korunk emberére oly jellemző maximalizmus, hiszen úgy képzei kevélységében, hogy mindent meg tud ítélni, mi a legjobb és nem köt semmiben alkut, mert akkor az nem lenne tökéletes számára és vélekedése szerint a világnak sem. Nem ismer sem Istent, sem embert, hanem elszabadult hajóágyúként teszi „dolgát” maga és környezetük kárára. Nehezen ismeri fel, hogy minél erőszakosabb, annál sikertelenebb és népszerűtlenebb. Nem ismeri az elengedés fogalmát, ezért erősnek tartja magát, mert kevélykedik azok fölött, akin csak tud, magán tud a legkevésbé uralkodni. Valóban nem fér Isten az életébe, hiszen onnan semmi olyasmire nem kap biztatást, amiben egyre jobban erőlködik és követelőzik. Elég jellemző Isten kép, amikor szemrehányással illetik, hogy semmiben nem segített. Pedig talán azzal menti meg rendszeresen az életünket és olykor becsületünket, hogy bizonyos dolgok nem sikerülnek. Legnagyobb csapás az lehet számunkra, ha kierőlködjük a mi akaratunkat. Ennél azért Isten sokkal jobban szeret...

Különösen azok az, akin látszólag vagy valóban nagy felelősség van, könnyen nyilatkozik, hogy neki észnél kell lennie, szóba sem jöhetnek nem anyagi dolgok (még az erkölcs útján maradni is irracionálisnak tűnhet, nem hogy Isten szerint élni). Mégis vannak a történelemben olyan emberek, akiknek sokkal nagyobb felelősség nyomta a vállát, mint bárkinek ezen a környéken, mégis belefért Isten az életükbe. Nagyon sokat gondolkoztam, hogy királyaink miként lehettek szentek? Főleg egy „lovagkirály”, mint Szent László. Már a két kifejezés is nehezen fér el szememben egy mondatban. Míg nem hallottam egy előadást az életéről. Órákat töltött kápolnájában, márpedig az éppen csak megalapított országot kellett ezernyi külső és belső ellenségtől megvédeni, egyáltalán összerázni, vezetni. Többségükben fel sem merül a gondolat, ha kinevezik bárminek a vezetőjévé, vállalatnál vagy egy focicsapatban, hogy Isten elé vigye a dolgot, mert ő most megdicsőült, mert emberek alkalmasnak találták (nyilván Isten is), jóllehet nem is ismernek, ezért nyilván alkalmas is vagyok rá és meg is oldom. Egyedül. Nehéz elképzelni azt a hitet, ami egy minden ízében recsegő-ropogó királyság tetejébe kerül az ember. Azt hiszem, hogy az ilyen méretű kihívások vagy összepréselik az embert, akik magukban természetesen alkalmatlanok vagy hitükben emelkednek olyan magasságokba, hogy alkalmasakká válnak.

Itt kell megemlítenem egy szintén nagy jelentőségű kérdést, ami pályafutásom során kaptam, hogy nem irracionális ennyit Istennel foglalkozni? Főleg, mert minden híreszteléssel szemben nem bölcsész vagyok, elméleti tudós, hanem nagy kihívást jelentő versenyszférában dolgozom és ott támogatók és képzek szakembereket. Elképedtem a megjegyzéstől, de ma sem tudok mást válaszolni, hogy ez a világ legracionálisabb dolga! Nem azért, mert valahol elvárják egy jó kereszténytől, nem mert biztatnak vagy ostromoznak. Csupán azért, mert Nála van mindenre a válasz, a megoldás, a kulcs. Elég sokra jutottam önerőből, olvasásból, tanulásból, tanárain erőfeszítéséből, igemagyarázatokból. De

nincs a világban olyan bölcsesség, tanítás, szólam, hogy ne vigyem Isten elé. Tele van a világ fals útmutatással, amivel még a hívőket is megvezetik. Könnybe lábad sokaknak a mondás a Kis herceg írójától, hogy jól csak a szívével lát az ember. Félreértés ne essék, nem akarom bántani sem szerzőjét, sem az üzenetet, amelyet egyébként elég sok formában mások is megfogalmaztak. Sőt, alkalmas arra, hogy embereket elbizonytalanítson abban, hogy a saját kútfőből, „racionális” elmélettel ítéletet alkothat a világról és másokról. Azt mondanám, hogy lelki fejlődésünk bizonyos szakaszán ez egy nagyon fontos világítótorony. Ugyanakkor érdemes arra gondolni, hogy szívünk mennyire könnyen megtéveszthető, becsapható, sőt, nem ritkán magát is becsapja. De mégis elérhető távolságban lehet és még ez is nagy kihívást jelenthet azoknak, akik roppant gyakorlatiasnak és talpraesettnek gondolják magukat. Mindazonáltal nem szabad itt megállni, ugyanis miként láthatna legjobban az ember, ha nem Istennel?

Jó, jó, de hogyan láthatnánk a világot Istennel? Valami nagy rejtély vagy misztika lapul itt? Azok az emberek, családtagok, barátok, kollégák, akik rendszeresen, mély odafigyeléssel beszélgetnek, azok összehangolják látásukat a világról. Képesek közös képet kialakítani a világról. Egyébként meg csak a többség dönt a vitás kérdésekben, ami nem vezet semmire, de az igazsághoz bizonyosan nem visz közel. Képzelnék már el, hogy laikusok, szakemberek nélkül szavaznának oltásról, vírusról, klímaváltozásról folyószabályozásról? Nem nehéz elképzelni, mert világunk már majdnem így működik. Nos, Istennel nem kell konzultálnunk, letesszük a voksunkat Ő meg dönt. Ennyi. Ha jó irányban lépünk megmaradunk, ha rossz felé tévedünk elveszünk. Esetleg örökre. Ez az optimális? Talán, ha szóba elegyednénk Vele, megsejtenénk gondolatait, az Ő világát és felvázolnánk a miénket vágyainkban, hálaadásainkban, bűnbánatainkban, akkor jutnánk valamit.

Világi példa, ha nézetkülönbség esetén kérek valakit, ha nem hallgat meg, akkor győzzön meg. Itt válaszút elé érünk. Ha megpróbálja, esetleg közös igazságra jutunk, ha nem, akkor marad a közmegegyezés nélküli „szavazás”. Istennek is mondhatjuk, hogy nem akarjuk meggyőzni, másként látjuk a világot, ne erőltessük egymásra világnézetünket, elég ha szavazunk. Szerintem Ő mindig többségben marad, mi meg járhatlanok az Ő dolgaiban.

Nincs itt semmi misztikum, varázslat. Isten gondolatait, világlátását, különösen szeretetét, irántunk való irgalmát és gondoskodását nem csak az Írások ábrázolják ezernyi dimenzióban, de rengeteg tiszteletreméltó, boldog, szent és vértanú bizonyította saját életével, nem ritkán áldozatvállalásával, mellyel megpecsételték Isten akaratában való teljes megnyugvásukat.

Egyébiránt, ha van valami, amit lábadozó hitünk megerősítésére kérhetünk hát az pontosan a hitünk megerősítése. Istennek legtisztábban ismerhető akarat, hogy mindenki, onnan ahol van, a legmélyebb sötétségből is hozzá iparkodjék, mert mindenkit vár nagy szeretetébe és örömébe. Voltaképpen elég nekünk ezt az egyetlen dolgot kérni és mindent megkapunk általa.

Templomlépcső, 2022. február